

ene Haand 10 pCt., og saa tager man dem igen med den anden Haand. I dette Tilfælde kommer der til at foreligge noget lignende — det er let berørt af den første ærede Taler —, man foreslaar nemlig her at afskaffe hele Halvdelen af Afgiften for Sejlskibenes Vedkommende og lidt over Halvdelen for Dampskibene. Men for Dampskibenes og ligeledes for Sejlskibenes Vedkommende maa vi dog ogsaa lægge Mærke til, at der samtidig med dette er fremkommet et Lovforslag, som nu ligger i Udvalg i det andet Ting, og som gaar ud paa Ulykkesforsikring for Søfolk, et Lovforslag, der er saa retfærdigt og formaalstjenligt og tillige i saa nær Overensstemmelse med tidligere Love, der ere vedtagne her i Landet, at det skal og bør gaa igennem. Men opstiller man en Beregning efter Antallet paa Folk i Skibenes Besætninger, saa vil man komme til det Resultat, at denne eventuelle Lov, naar den ordnes i Analogi med tidligere Love af samme Art, vil kræve et Beløb, der efter et Skøn omtrent svarer til $\frac{1}{4}$ af den nuværende Konsulatafgift. Man giver altsaa ved det foreliggende Lovforslag om Nedsættelse af Konsulatafgiften, hvis det vedtages uforandret, en Nedsættelse af ca. 25 pCt., men saa tager man kort efter de 50 pCt. tilbage. Det er ikke ganske det samme som det, der skete sidst, men det er noget lignende, og jeg nærer ingen Tvivl om, at netop denne Betragtning vil vedligeholde den Misnøje, som er i Søfartsstanden, og at denne Misnøje er berettiget, vil ingen kunne tvivle om. — Der er anført forskellige Argumenter her i denne Retning, og jeg kan tiltræde dem alle. Der er vist, hvorledes vor Skibsfart ikke har nogen direkte Understøttelse — thi Routen fra Vestkysten af Jylland til England er jo noget, der udelukkende er til Fordel for Landbruget —, og der er ogsaa, saa vidt jeg har lagt Mærke dertil, udtalt, at vi her i Landet have en Tynge paa Skibsfarten, idet vi maa betale 3 pCt. i Told for fuldfærdige Skibe og 6 pCt. for Raamaterialier til Bygning af Skibe. Ogsaa denne Told virker jo som en Forøgelse af den Kapital, hvormed Skibsfarten skal arbejde, en Forøgelse af Kapitalen, som andre Lande ikke have, og denne Forøgelse stiller os ugunstig, idet den frister Folk til at lade deres danske Fartøjer sejle under fremmed Flag. Ved at lade Fartøjer, der ere byggede i Danmark, sejle under norsk Flag, faar man godtgjort de 3 pCt. og kan altsaa sejle billigere. Og dertil kommer, at Konsulat-

afgiften er ringere i Norge. Det bliver saaledes en stor Fordel for danske at lade deres Skibe sejle under norsk Flag. Men derved miste vi den Adgang, som danske Folk have til Søfart. Thi Søloven bestemmer, at norske Skibe skulle føres af norske Officerer, og ere Officererne norske, bliver Mandskabet det i Reglen ogsaa. Der er altsaa adskillige Argumenter, som tale for at gøre noget for Skibsfarten. Nu er Lejligheden kommen, og læser man Bemærkningerne til Lovforslaget, og navnlig de Bilag, der følge med Bemærkningerne, kommer man utvivlsomt til det Resultat, at Regeringen ogsaa ønsker helt at afskaffe denne Afgift. Spørgsmaalet bliver da dette: Har Staten Raad til det? Og der vender jeg tilbage til mit tidligere Argument. Vi have Raad til saa meget andet, saa bør vi vel ogsaa have Raad hertil, og jeg betragter det som overordentlig væsentligt at fjerne alt, hvad der stiller vor Skibsfart lavere end andre Landes, *fordi Skibsfarten udelukkende er ydende*, den nyder intet af Staten!

Breinholdt: Det er af de ærede foregaaende Talere, særlig af den sidste ærede Taler (Carstensen) og af det ærede Medlem for Odense (Hey) fremhævet, at de Lovforslaget ledsagende Bemærkninger, der med stor Klarhed redegøre for de her omhandlede Forhold, ikke, som man skulde vente, munde ud i et Forslag om en fuldstændig Ophævelse af Konsulatafgiften, men kun i en blot Nedsættelse af denne Afgift, som Bemærkningerne selv med stor Tydelighed erklære for at være ubillig, om ikke ligefrem uretfærdig. Ogsaa mig forekommer det, at Bemærkningernes Præmisser ikke svare til Konklusionen. Den højtærede Udenrigsminister har sandsynligvis selv haft en lignende Følelse, og derfor søger han at fremdrage et nyt Moment, nemlig de finansielle Hensyn. Det er om disse jeg gerne vil tillade mig at sige nogle Ord, idet jeg dog skal forudskikke, at heller ikke jeg er uden Betænkelighed ved at borteskamotere Statens nuværende Indtægter, naar vel at mærke Nødvendigheden ikke kræver det. Jeg finder imidlertid, og det tror jeg, at alle ville være enige om, at der her foreligger ganske særlige Forhold, der kræve det. Thi skal Staten fastholde en vis Indtægt, der som her, det vil man dog vist indrømme, ikke er af nogen overvættets stor Betydning, maa det dog være en Forudsætning, at det kan ske uden at krænke Ret og